Kristien De Wolf

"Schrijven is een moment van genade, dan verdwijnt de hele wereld."

Kristien De Wolf: Ik ben schrijver, coach en olijfboer. Na dertien stielen en evenveel ongelukken, heb ik eindelijk een combinatie gevonden die helemaal goed voelt.
Rotgeluk is een bundel met tien kortverhalen. Ik houd me (ook beroepshalve) bezig met existentiële vragen over geluk, geld, succes, liefde. Toch kan ik het niet volhouden om de hele tijd ernstig te blijven.
De verhalen zitten dus vol zelfspot en ironie, maar ik heb wel duidelijk ideeën. Zo heb ik al lang geen voeling meer met het nihilistische, materialistische, post-moderne denken en dat steek ik niet weg. In het boek komen personages die zo denken in de problemen - de vrouw die een plek onder de zon wil *away from it all*, de man die de marathon wil winnen - maar er zijn ook een pak figuren die met verbluffend gemak gelukkig zijn. Ik laat me niet vastpinnen op een vertelstijl, verwacht alles tussen naturalisme en pure fantasie.

Milde spiegel

Je moet mijn debuut lezen omdat het een milde spiegel voorhoudt, omdat het grappig is door zelfspot en confronterend zonder hard te zijn. Hopelijk roepen de verhalen naast een glimlach ook vragen op. Waar ben ik mee bezig? Is wat we denken waar of zelfs maar nuttig?
In alle beroepen die ik tot nu toe uitoefende, ging het altijd om te weten komen hoe de wereld werkt en hoe leven erin mogelijk is. Met schrijven is dat niet anders. Ik onderzoek en ik vind vormen om te vertellen wat ik ontdekt heb.
Het heerlijke aan schrijven is de eenzaamheid, maar zonder delen bestaat een verhaal niet echt. Dan wordt het als een steeds langer vermist huisdier. Bestaat het nog of niet? Vandaar de drang naar het drukken. Ook het lezen is eenzaam. Ik kom zelden te weten wat de ervaring van de lezer is met een bepaald verhaal. Dat is echt (af)geven, denk ik. Ik vind dat mooi. Het is een kwestie van vertrouwen. De meest subtiele vorm van communicatie wellicht.

Kijken en luisteren

Er was met *Rotgeluk* weinig intentie gemoeid. Misschien moet een goed debuut met een zekere moeiteloosheid ontstaan? Een verhaal ontstaat uit een zin, een beeld, iets wat ik zie of iets wat ik hoor. Op straat, in de krant, soms in mijn praktijk. Wat me doet opkijken zijn steeds dingen die overtuigingen weerspiegelen. Overtuigingen passen op hun beurt in een wereldbeeld en daaruit spruiten hilarische moeilijkheden voort. Vanuit de realiteit, komt de fantasie, het uitvergroten en dan ontstaat het verhaal.
Kijken en luisteren zijn volgens mij de basis van alle creatie. Ik schrijf dingetjes op papiersnippers. Die komen in een bundeltje terecht. Vervolgens heb ik een stille dag alleen nodig. Ik blader en als het moment rijp is, ga ik zitten met mijn vingers in aanslag en stroomt het eruit. Aan dat moment beleef ik ongelooflijk veel plezier. Het is een moment van genade, dan verdwijnt de hele wereld. Daarna volgt het ambacht van het schrappen en vijlen. Dat is iets dat ik altijd en overal kan doen.
Ik heb een voorkeur voor auteurs die tegelijk denker en schrijver zijn, zoals Camus en Sartre. Ze schrijven geen onleesbare verhandelingen over hun denkbeelden (of toch niet alleen), maar fantastische verhalen. Via deze verhalen komen hun ideeën tot leven. In plaats van via het hoofd, gaan ze via het hart, de kortste weg uiteraard.
Ik droom van impact, van duwen aan het denken, en kans krijgen om te spreken. Een groot deel van Generation X heeft dertig jaar liggen slapen. Ik ook. Intussen is het materialistische denken zonder veel weerstand doorgeschoten. Al is het een beetje aan de late kant, ik wil alsnog mijn steentje bijdragen om het schip voorbij de ijsberg te wringen.

Klaar voor het grote werk

Ik kan echt niet achterom kijken. Dat lukt me gewoon niet. Voor mij lijkt alles op een reeks gelukkige toevalligheden, daar kan ik alleen maar dankbaar voor zijn.

Naar de toekomst toe weet ik het ook niet, daarvoor is het nog te vroeg. Wellicht zal ik leren dat er betere en mindere momenten zijn om een boek uit te brengen en daar dan rekening mee houden.
Ik kan iedereen aanraden om te debuteren. Uiteraard. Afwijzingen slikken is de beste manier om van je ego af te geraken en daarna ben je klaar voor het grote werk.